Az id? a magyarokat igazolta

2024 július 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az Orbán-kormányok élen járnak a kulturális szocializmus elleni küzdelemben.

A nyugati konzervatívoknak – azaz a jobboldali liberálisoknak – rendkívül nehéz felfogniuk a posztliberális kulturális és politikai rendünk valóságát. Továbbra is hitvallásuk, hogy az állam szinte mindig téved, és hogy a

magánintézmények szabadságát védeni kell vele szemben.

Ez a meggy?z?dés érthet? módon a jobboldalon – legalábbis az angol–amerikai jobboldalon – a háború utáni id?szakban, a közigazgatási állam centralizált hatalmának növekedésével alakult ki. A konzervatív dogma klasszikus kijelentése ez a sor Ronald Reagan 1981-es beiktatási beszédéb?l: – Ebben a jelenlegi válságban nem a kormány a megoldás a problémánkra; a kormány a probléma.

A kulcsszó az, hogy a „jelenlegi válságban". Négy évtizeddel kés?bb mit mond a jelenlegi válság a kormányzat megfelel? szerepér?l? Egyértelm?, hogy a régi konzervatív megoldás nemcsak hogy nem hasznos, de id?nként még hátráltatja is a felel?sségre nem vonható magánszerepl?k liberális, s?t elnyomó cselekedeteinek visszaszorítására tett kísérleteket.

Az Egyesült Államokban például a konzervatív politikusok és kommentátorok riadtan vették tudomásul az intézményi körök növekv? radikalizálódását, de általában nem tettek kísérletet arra, hogy jogszabályokkal megállítsák vagy visszaszorítsák az egyetemeken tapasztalható liberális baloldaliságot – annak ellenére, hogy szinte minden f?iskola és egyetem, még a magánegyetemek is állami finanszírozásban részesülnek. Az ok egyszer?: ellenállnak a magánintézményekbe való kormányzati beavatkozásnak.

Ez a megközelítés a múlt évtizedekben védhet?, s?t dicséretes volt. De ma? A felmérések azt mutatják, hogy a negyven évvel ezel?tti felmérésekkel ellentétben a konzervatívok ma már csak egy apró és egyre fogyatkozó kisebbséget alkotnak az oktatók között.

A diákok viszont sokkal liberálisabbak, mint generációs el?deik voltak. Miután a woke, a liberális baloldali ideológia, amelynek középpontjában a faj, a nem és a gender áll, rabul ejtette ?ket, az amerikai egyetemek gy?löletes és destruktív eszméket és gyakorlatokat termelnek ki.

Gondoljunk a magánalapítványok szerepére a közéletben! A City Journalban a Danube Instiute korábbi vendégkutatója, N. S. Lyons véleményvezér részletesen leírja, hogy egy rendkívül gazdag és befolyásos magánintézmény, a Ford Alapítvány milyen szerepet játszott a közélet néhány legrosszabb eszméjének kialakulásában. A Henry Ford, a névadó autógyár alapítójának örökösei által létrehozott alapítvány több mint 16 milliárd dolláros alapítványi t?kén ül, és évente mintegy egymilliárd dollárt oszt szét jellemz?en baloldali, s?t radikális célokra.

Eric Kauffman politológus a The Third Awokening (A harmadik ébredés) cím? nagy hatású új könyvében felhívja a figyelmet arra a hatalmas, antidemokratikus és rosszindulatú hatalomra, amelyet az ideológiailag elfoglalt magánintézmények gyakorolnak – ezeket a szerz? „kulturális szocialistáknak" nevezi –, és azt mondja, hogy ennek ellensúlyozására fontos eszköz a kormányzati fellépés. Érdemes idézni Kauffmant, aki egyébként klasszikus liberálisnak vallja magát:

„Az egyetlen jelent?s intézmény, amely egyértelm?en kívül esik a kulturális szocializmus befolyása alól, a választott kormányzat. Így a kormányzat, mint az egyetlen olyan intézmény, amelyet a konzervatívok arra használhatnak, hogy korlátozzák a közvetít? intézmények képességét a liberalizmus és a dekulturáció követésére, nagyobb jelent?séget kap. Az intézmények kulturális szocialista politizálása azt jelenti, hogy olyan id?szakba lépünk, amelyben bizonyos politikák feletti hatalmat központosítani kell.

A kormányokat a sajtó ellen?rizheti és leszavazhatja. Az intézmények zárt ajtók mögött m?ködnek, és nyilvánosan nem kérhet?k számon. Bár az intézményi autonómia dicséretes cél, mert a központosítás nem hatékony, és a szervezetek a legalkalmasabbak arra, hogy saját maguk hozzák meg döntéseiket, a liberális eszmék behatolása ezekbe a szférákba nem hagy más választást, mint az intézményi szabadságjogok korlátozását. […] Ma a szabadságot leginkább az alulról jöv? tekintélyuralmi rendszer, nem pedig a felülr?l jöv?, végrehajtó tekintélyuralmi rendszer fenyegeti."

Ezért olyan fontos az Orbán Viktor és a Fidesz által meghonosított modell a nyugati konzervatívok számára. Orbán már régen megértette, hogy a hatalmas magánszerepl?k – különösen Soros György és a Nyílt Társadalom Alapítványok – aránytalanul nagy hatalmat gyakorolnak a magyar ügyek felett – vagy legalábbis erre törekszenek. Hasonlóképpen a liberális progresszívek által elfoglalt közintézmények úgy m?ködnek, mintha természetes joguk lenne az ellen?rzés és az elszámoltathatóság alól kibújni. És ha a politikai jobboldal vezet?i túlságosan meg vannak béklyózva meggy?z?désük miatt ahhoz, hogy felvegyék velük a harcot, akkor a kulturális szocialisták miért ne tehetnének meg mindent, amit szükségesnek tartanak a gy?zelemhez?

Orbán régen megértette azt, amit Kauffman professzor felfedezett: hogy a liberális elitek tekintélyelv?sége, különösen a nagy hatalmú intézményeken belül a szabadságot fenyeget? alapvet? veszélyt jelent. Ez az oka annak is, hogy azok, akik a kommunizmus alatt éltek, és akikkel interjút készítettem a Live Not By Lies cím? könyvemhez (magyarul: Hazugság nélkül élni), jóval azel?tt megérezték egy újfajta totalitarizmus felemelkedését Nyugaton, miel?tt a legtöbb amerikai és más nyugati ember megérezte volna.

Mert mi Nyugaton nem tudtuk elképzelni – még a konzervatívok se –, hogy a totalitarizmus a liberális társadalmak szabályai szerint m?köd? liberális magánszerepl?kb?l ered. A nyugati konzervatívok két generációjának, akik a hidegháború alatt n?ttek fel, és akik csak az államot tekintették ellenségnek, szó szerint elképzelhetetlen volt, hogy egy olyan szupergazdag baloldali-liberális pénzember, mint Soros György, egy újfajta totalitarizmus forrása lehet.

De Orbán meglátta. És azt is látta, hogy a látszólag liberális demokratikus struktúrákat, mint amilyen az Európai Unióé is, hogyan veszélyezteti az, amit Kauffman kulturális szocializmusnak nevez – és hogy készek minden olyan embert laposra verni, aki ellenük van. Ha egy nép demokratikusan megválasztott képvisel?i nem szállnak szembe a liberális baloldali oligarchákkal és a számonkérhetetlen vezet?i bürokráciákban lév? szövetségeseikkel, akkor nincsenek más er?k, amelyek elég er?sek lennének ehhez.

Régebben a kulturális baloldalnak joga volt az ártatlanság és a jóakarat vélelméhez a magánintézmények irányításában. Azok az id?k elmúltak. Most már gátlástalanul használják a látszólag semleges intézményeket arra, hogy politikailag motivált cselekedeteket hajtsanak végre.

Az Egyesült Államokban ez sokkal fejlettebb, mint Magyarországon, részben azért, mert nekünk, amerikaiaknak soha nem volt Orbán Viktorunk. (Donald Trumpot az els? ciklusában masszívan kijátszották ezek az ügyes kez? manipulátorok.)

Ez persze nem jelenti azt, hogy minden, amit a Fidesz a probléma leküzdésére tett, védhet? lenne. Egyes esetekben a politikája talán megoldott egy problémát, de létrehozott egy másikat. De az, hogy a Fidesz nem tökéletes, nem ok arra, hogy feladjuk az egyetlen valódi védekezési lehet?séget, ami a konzervatívoknak a hatalmon lév? kultúrszocialisták diktátumával szemben adódik.

Az Egyesült Államokban véget kell vetni a konzervatívok régóta tartó, elavult politikai elméleten alapuló tartózkodásának a magánszektor ügyeibe való beavatkozással szemben. Floridában Ron DeSantis republikánus kormányzó mutatja az utat, nem azért, mert – ahogy a média és az aktivisták állítják – antidemokratikus, hanem mert felel?sséget mer vállalni azokon a területeken, amelyekr?l a baloldal régóta azt hitte, hogy az övék.

Ha Donald Trump novemberben a Fehér Házba jut, küldenie kellene Budapestre egy megfigyel?csoportot, amely tanulmányozza, hogyan használták Magyarországon az állam eszközeit az esélyegyenl?ség érdekében. Az biztos, hogy Amerika nem Magyarország, és ami itt m?ködik, az nem mindig másolható le az Egyesült Államokban.

Ennek ellenére nincs jobb példa arra, hogy egy konzervatív kormány felismeri, hogy a színfalak mögött milyen módon befolyásolják a közpolitikát a progresszív liberális magánszerepl?k, és az igazságosabb demokrácia érdekében fellép ellenük.

Ha egy olyan kimagasló politológus, mint Eric Kauffman, azt mondja, hogy a jobboldalnak nincs más választása, mint hogy ilyen módon védekezzen a nagy hatalmú liberális szerepl?kkel és az általuk ellen?rzött intézményekkel szemben, akkor tudjuk, hogy elérkezett Magyarország pillanata.

Rod Dreher

A szerz? amerikai író, újságíró, a Danube Institute vendégkutatója

www.magyarnemzet.hu

Ajánló